

SVEABORG.

POEM

AF

J. L. RUNEBERG.

CARLSKRONA.

4 8 5 5.

CARL FR. SKOUGH.

*Vi sulto, efter slutad dag, vid aftonbrasans sken,
Den gamle Fänrik Ståhl och jag, det var vår vana re'n,
Vår dag flög bort i glam och skämt,
Då råkte Sveaborg bli nämndt.*

*Jag nämnde flyktigt blott dess namn,
Men det blef allvar då.*

*"Har du sett ön i hafvets famn
Med Ehrnsvärds fäste på,
Gibraltars like i vår nord?"
Så tog den gamle, mörk, till ord.*

*"Den blickar öfver haf och fjärd
Med ögon i granit,
Den lyfter stolt sitt Gustafs-svärd
Och menar blott, kom hit!
Det svärdet höjs ej för att slå,
Det blixtrar blott och krossar då.*

*Låt bli att trotsigt nalkas ön
När kriget gör sin rund.
Stör icke Drottningen af sjön
I hennes vredes stund;
Hon sänder mot dig dödens bud
I tusende kanoners ljud.*

*Tillbakaträngd var Finlands tropp,
Vid polens gräns den stod;
Dock flammade ännu vårt hopp,
Dock glödde än vårt mod.
Att bota allt ej syntes svårt
Så länge Sveaborg var vårt.*

*Klar blef i hast hwarenda blick
När detta namn blott ljud;
All knot blef slut, all sorg förgick,
Det fanns ej köld, ej nöd.
Ny kraft den finska björnen tog,
Den lyftade sin ram och slog.*

På drifvans bädd hur mången natt
Man hörde detta ord
Af gråa kämpen, der han satt,
Långt skild från hemmets jord;
Det var hans tält när det var kallt,
I fjerran bygd hans hem, hans allt.

Då flög en hviskning oss förbi,
En sägen söder från:
Det taltes om förräderi,
Om våra vapens hån;
Från man till man, från trakt till trakt
Det möttes blott af stolt förakt.

Ej glöms i tidens tid den dag,
Då denna säg'n blef sann,
Då likt ett krossadt thordönsslag
Det säkra bud oss hann,
Att landets sista hopp gått ner,
Att Sveaborg var svenskt ej mer.

Har hafvets bottenlösa svall
Det i sin afgrund sänkt,
Har himlens blixt, har åskans knall
Dess fasta murar sprängt,
Finns ingen mer på vallen kvar?
Det frågtes blott, det gafs ej svar.

Och djupt ur mången ärrig barm
En pressad suck sig gjöt,
Och mången blick på tårar arm,
I strida floder flöt:
Det hade dött, vårt fosterland,
Man stod och grät på grafvens rand.

O lif! den man, hvars skuld det var
Att denna tårflod rann,
En gång den skönsta lager skar,
Som någon hjette vann;
Den svenska flottans största glans,
Dess seger vid Svensksund, var hans.

*Men om sitt ljus, sin glans, en värld
Utaf hans spira fått,
Om solar bleknat för hans svärd,
Skall han föraktas blott;
Det blir hans lön för hans bedrift
På klippan der vid Ehrnsvärds grift.*

*Du älskar, yngling, ton och sång,
Vår forntid älskar du.
Kanhända sjunger du en gång,
Hvad jag förtäljer nu.
Då gif hans svarta bragd sin dag,
Men hölj i natt hans namn som jag.*

*Förtig hans ätt, nämn ej hans stam,
Hvålf ej på dem hans brott.
Må ingen plikta för hans skam,
Den drabbe honom blott.
Den som förrätt sitt land, han har
Ej ätt, ej stam, ej son, ej far.*

*Nämn honom blott den falska stam
Man ställt till Finlands stöd,
Nämn honom hån och blygd och skam,
Och skuld och straff och död.
Det är blott så han nämnas bör,
Det är att skona den som hör.*

*Tag allt hvad mörker finns i graf,
Tag allt hvad qual i lif,
Och bilda dig ett namn deraf
Och det åt honom gif.
Det skall dock väcka mindre sorg
Än det han bar på Sveaborg."*